

הקהל באם אין הסכמה ותקנה על זה. ועל דבר פרנסת עניים וחשש גזירות וקנסות להבא, הדין עם היחידים.

נאם הטרוד יאיר חיים בכרך

סך הקדום ובכחאי גוונא, ונראה שאין טעם וסברא לבקש כזאת, הוה ליה מקום פסידא והכח ביד היוצאים לפרוש מהם. מכל מקום חייבים לתת חלקם לסך שהיה לפניו ואחר שנכנס השנה. ועל דבר חובות שחייבו הקהל, הדין עם

¹²³⁴⁵⁶⁷ח"ח

סימן קנח

שאלה

אשר בלבנון רבו סעיפותיו וגבהו דליותיו ארזא ותורניתא. אין ערוך אליו תאלין הוצין חרובין אזובי קיר והנהו צוניתא. מבקש לימודו ואת מי יורה דעה ריחו נודף ומפעפע כמידי דשמנוניתא, ולימודי זולתו כלימודים וכעבים מגררי גרמא בניזקין כדלא אכלי בשרא שרוים בתעניתא. הנמצא כזה איש חי מלא תורה כרימון מצא תוכה אכל תמרא ושדי קשיתא. זה סיני ועוקר הרי הרים משיב דברים נכוחים שפתים ישק בנשיקה כמשחל מחלבא בניתא. לו דומיה תהלה תקצר היריעה לספר הידיעה דלית טימא במרגניתא. הלא הוא הגאון המופלא נר ישראל פ"כ עמוד העולם כבוד מוהר"ר גרשון נר"ו יאיר כאור הבהיר.

הנה אין המבוקש והפנאי מסכים להאריך במליצה ולהטריח צדיק בתיבות הרבה, אך בהא דבדק לן מעלת כ"ת ורמי הלכתא אהלכתא, *והוא הא דסתם לן הרב מהר"י קארו בשו"ע בחלק או"ח סימן תצ"ח סעיף ח' עוף שנדרס ברגלים מותר לשחטו ביום טוב וכו', והוא איבעיא בש"ס דבעי ר' ירמיה אי מחזקינן ריעותא או לא והוא בפרק המביא [ביצה] דף ל"ד ע"א, ובעי ר' זירא למיפשט לאיסורא מהא דאין מלבנין את הרעפים ביום טוב וכמאן דאמר מפני שצריך לבדקן [עיין שו"ת תומת ישרים סימן כ"ו], והשיב לו ר' ירמיה שם אנן מפני שצריך לחסמן מתנינן לה. וכמסקנא זו פסקו הרמב"ם [יום טוב פ"ב ה"ד] והרא"ש [ביצה פרק ד סימן טו] והרשב"א, ולכן כתבו בעוף הנדרס לקולא, ולכן כתבו

נר ישראל אור שבעת הימים חכמתו תאיר פניו ומחזי כצוציתא. שבילי דנהר דעה לו נהירין ושמעתתא ברידן כההוא דאהדרה ליה משוניתא. גבור לרוץ אורחות ימים בבבלי וירושלמי ספרא ספרי ותורת כהנים וכולהו בחדא מחיתא. יועץ וחכם חרשים איש מלחמה ולקבל אלף ישא חרב ומורניתא. וה' אתו שהלכה כמותו אפילו במיפך ואודיתא. מאשר שמינה לחמו יתן מעדני מלך בשרא שמינה וחמרא דפרגיתא, וזולתו [יודע להגאון הנשאל על מי היה קריצתי ורמיזתי במה שכתבתי מלת 'זולתו' כי אינה שיחה בטילה] אכל דלא דיליה בהית לאיסתכולי כבושת גנב ורדא ועינוניתא. לחם אבירים אכל איש לבב אנוש התורני יסעוד הסופגנין והדובשנין וחלת המשריתא, ולחם זולתו נקודים לחמא דהנדקא מרתח גביל לתורא וטרייתא. דעתו דעת תורה ודעת נוטה בהם יריע יכריע כחריפא דפומבדיתא. ואגב חורפיה מחליא ליה ויהיב טעמא לשבח כבשר על גבי גחלים במלחא גללניתא, ודעת זולתו קצרת יד וצעירת הרגלים סבאת הכרס אכריסה תקל"ה כבניתא. מימיו מקור חיים בהם ירחץ כל דבר קשה כבתרי גוונא אהלא וכבריתא, ומימי זולתו מים המכזבים מים שלנו מיא דביתא. חדשים לבקרים יום מיומיים לנטוע שמים ואדמות בנגלות ונעלמות הא כדאיתא והא כדאיתא, וזולתו יעמול לרוח ורקיע דשוא אך הבל כמטייל כאסקונדרי בנרדשיר וגוריתא. הוא הארז

* והוא הא דסתם לן הרב מהר"י קארו בשו"ע בחלק או"ח סימן תצ"ח סעיף ח' עוף שנדרס ברגלים מותר לשחטו ביום טוב וכו'. עיין שבות יעקב חלק א' סימן כ"ג ושו"ת גורן דוד או"ח סימן מ"ד

(בית דוד).